

ment, at dette Lovforslag var i begge Inter-
esse, baade i Thyendets og i de handlendes.
Det er overhovedet et Særkende ved al
Handel, at den er i begge Parters Inter-
esse. Naar jeg ønsker at faa en Ting, er
det i min Interesse at kunne faa den til
Købs, og det er selvfølgelig i den handlendes
Interesse at sælge Tingen. Det er altsaa
et Forhold, som vi efter min Mening ikke
kunne se saaledes paa, at det kun er i den
ene af de to Parters Interesse, der er Tale
om; thi det er i begge Parters Interesse,
og der er aldeles ikke noget selmodsigende
i, at en Ting kan være i begge Parters
Interesse. Det gælder jo dog de fleste Ting
i det økonomiske Samliv, naar de da ikke
ligefrem gaa ud paa, at den ene snyder den
anden.

Det, jeg har sagt med Hensyn til Køben-
havn, refererer sig jo nærmest dertil, at det
slet ikke er Brug her i København, at Thynde-
kontrakter afluttes halvaarsvis, men der-
imod i Almindelighed maanedsvis. Derfor
have disse Søndage efter Skiftetid ingen
særlig Betydning her. Det er det, jeg har
gjort gældende med Hensyn til København, og
derneft har jeg gjort gældende, at de køben-
havnske handlende for en væsentlig Del ikke
handle med Thyendet fra Landet, men, for saa
vidt de overhovedet handle med Thyende, er
det med det fra København, og dette kan
naturligvis sagtens komme til at gøre sine
Indkøb. Derimod staar jo Sagen ganske
anderledes for Købtædernes Vedkommende,
hvor det for de handlende har Betydning
at handle med Thyende fra Landet. — Jeg kan
for øvrigt ikke dele den Betragtningssmaaade,
som den sidste ærede Taler fremkom med,
og det forekommer mig egentlig lidt under-
ligt, at man i vore Dage kan fremkomme
med en saadan Betragtningssmaaade. Saa
vidt jeg forstod ham, var nemlig hans
Tankegang helt igennem den, at man skulde
udøve et faderligt Formynderskab for Thyen-
det, og passe paa, at det ikke sætter
sine Penge over Styr. Jeg troede, at man
var kommen bort derfra, og at man nu
gaar ud fra, at Thyendet ligesom andre
Mennesker, naar det er myndigt, selv maa
afgøre, hvorvidt det vil give sine Penge ud,
og hvad det vil give dem ud til. Mig
forekommer det derfor, at det er en temme-
lig tilbagefruet og forældet Betragtningss-

maade, som det ærede Medlem fremkom med.
Men dernæft skal jeg over for det ærede
Medlem bemærke, at det synes mig at være
lidt tvungent at udmale med stærke Farver,
alle de Ulykker, der skulle følge af dette
Lovforslag, men som vi dog ikke kendte no-
get til før 1891. Have vi ikke haft alle
disse Ulykker her før 1891, er der vel ikke
Grund til at vente, at de skulle vælte over
os nu, fordi dette Lovforslag bliver vedta-
get. Jeg tror derfor, at de Betragtninger,
som den sidste ærede Taler fremsførte,
ihvorvel de naturligvis kunne være fuld-
kommen tilfredsstillende for ham selv, —
det nægter jeg ikke — og ihvorvel det kan
være fuldkommen berettiget, at han gør sig
Rede for, af hvilke Grunde han stemmer
imod, ikke kunne have Betydning i et videre
Omfang.

Breinhold: Den ærede Minister søgte
at gøre gældende, at der slet ikke var Grund
for mig til at vente særlig uheldige Følger
af dette Lovforslag, al den Stund, vi før
1891 havde den samme Tilstand, og det ikke
var saa overvældende, hvad der tidligere
skete. Det indrømmer jeg, at det ikke var;
men der er jo en meget betydelig Forstel
paa, hvad der den Gang var Tilfældet, og
hvad der tilsigtes ved dette Lovforslag. Jeg
vilde anse Yaren for forholdsvis meget,
meget ringere, om man indførte den Til-
stand, der bestod før 1891 i den Henseende.
Thi den Gang herskede der Frihed paa alle
Søndage Aaret rundt, men hvad sker der
nu? Nu udpeger Lovgivningen netop 2
særlige Søndage af Aaret, der udrustes med
et ganske særligt Privilegium, og ingen kan
vel tvivle om, at de næringsdrivende i
Byerne ikke ville forsømme ved lokkende
Advertissementer at bringe dette Privilegium
til Landsbythyendets Kundskab og i dets vel-
villige Grundring, og at Thyendet deraf vil
lade sig friste til hurtigt muligt at tage til
Byen med deres nylig udbetalte Løn. Ingen
vil vel betvivle, at Fristelsen da er langt
større, end naar den ene Søndag ikke er
anderledes end den anden, ikke er udrustet
med et særligt Privilegium frem for nogen
anden; saa gør Vænen, at Fristelsen hører
op. Man ser jo, at hvor der er Markeder
hver Ugedag i en By, mærkes der intet
dertil, men er der kun Marked hver 3dje